

192 / I

РАЗГОВОРЪ

Между двама Пріятели.

“ Дано да умрѣ, „ рече единъ день Г-нъ Реймондъ, търговѣцъ отъ единъ малкъ градъ, на одного отъ ближни-тъ си роднини, слѣдъ като му исприказа разни-тъ си злочестія поради които въ малко время той бѣ изгубилъ до половинѣ-тъ отъ имѣнія-та си.

Г-нъ Реймондъ, ако и да бѣше изгубилъ толкози, пакъ не бѣше най злочестый-тъ отъ свой-тъ си рѣдъ на животъ. Той имаше още доста за да може съ икономія да живѣе спокойно.

Пріятель-тъ му ся труди да го подстори да о-сѣща това; той му показа до колко имаше причинѣ въ това състояніе даже 'да благодари Бога. Но не подѣйствува никакъ на него защото Г-нъ Реймондъ увеличаваше много важность-тъ на пагубы-тъ си — “ Дано да умрѣ, „ повтаряше той непрестанно, “ защо Богъ да не положи край на скърбы-тъ ми? „

“ Не знамъ, „ думаше пріятель-тъ му, “ да ли не бы ся оплашилъ ако да ти дадеше Богъ споредъ исканіе-то ти. „